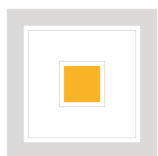

CESTA SVETLA

Každé zastavenie je stretnutím Zmŕtvychvstalého s jednotlivcami alebo so spoločenstvom. Zastavenia sú rozpovedané z pohľadu osôb, ktoré stretli Krista. Každý človek denne kráča na svoju Golgotu so svojím krížom a na tejto ceste stretá Ježiša – ktorý je živý... Cesta svetla môže byť silným zážitkom, ak sa začne v noci a skončí sa pri brieždení – ako vo veľkonočné ráno. Účastníci môžu kráčať so zažatými sviecami, príp. si do mobilov môžu k jednotlivým zastaveniam nájsť a ukladať rôzne emotikony pre postavy, ktoré stretajú Ježiša. Na záver si ich môžu zdieľať. ☺

ÚVOD

Pred úsvitom sa vydáme na cestu. Ešte je noc. Ranný chlad vytláča spomienku na teplú posteľ. Je sviežo. Niektorí by povedali, že smrťou sa všetko končí. Starý deň zhasol na Golgote. Nový neprišiel. Ten, ktorý o sebe povedal, že je Život, leží v hrobe. A predsa Boh s jeho smrťou nezastavil čas. Golgota nie je posledným Božím slovom. Je novým začiatkom. Ak máme v sebe nádej, zapálme jedno malé svetielko a nesme ho cestou...

I. NA ÚSVITE – Spoveď vojaka

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Mt 28, 1 – 15) Ja a moji druhovia zo stráže sme boli jediní pri tom, keď bol na úsvite kameň odvalený od hrobu. Aj teraz to mám pred očami, akoby sa to stalo len dnes: Prebudil nás veľký záblesk. Noc bola preč. Vo vzduchu bolo cítiť spáleninu – povrazy praskli a pečate sa roztopili. Kameň odletel od vstupu do hrobu... A zrazu vyšlo slnko. V tom hrobe bolo slnko! Úplne sme strnuli a zrútili sme sa na zem. Počuli sme hlas, no nehovoril k nám. Prišli tam nejaké ženy a tie slová boli určené pre ne: „*Vy sa nebojte! Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu, lebo vstal, ako povedal. Poďte, pozrite si miesto, kde ležal. A rýchlo choďte povedať jeho učeníkom: „Vstal z mŕtvych a ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte.“*“ (Mt 28, 5 – 7) Po dnešný deň nechápem, ako sme sa dostali k veľkňazom a všetko im povedali. Ale bol to rozkaz a my sme museli poslúchnuť. Zlyhal som, veľmi som zlyhal. Peniaze a alibi u vládara mi zatvorili ústa. Zaprel som pravdu: viem to. Nemal som to robiť, ale mal som strach. No na 100 % som si istý, že v to ráno sme stáli tvárou v tvár najväčšiemu zázraku ľudských dejín.

Ježišu, tak ťažko je mi postaviť sa pred zrkadlo pravdy a pozrieť sa sám sebe do tváre, pozrieť sa sebe samému do očí. Viem, že žiješ, a viem, že si so mnou. A predsa zlyhávam, vymieňam ťa za „pár drobných“, za istoty, ktoré mi ponúka tento svet. Daj mi, prosím, tú odvahu, čo mali ženy: všetko, celý svoj život postavili na slovách: „Vstal, ako povedal, a ide pred vami.“ Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

II. PRIŠIEL, VIDEL, UVERIL – Ján pri hrobe

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojim zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Jn 20, 1 – 10) Ráno je pochmúrne. Premýšľam o tom, čo všetko sa stalo, premietam si každú jednu chvíľu... Z uvažovania ma vytrhla Mária Magdaléna, ktorá pribehla a Petrovi oznámila, že ho odniesli. Nemožné! Čo sa to deje? Som zvedavý, no nerozumiem tomu. Čo to má všetko znamenať? Čo je pravda? Bežím rýchlejšie, čosi ma ženie. Som tu prvý, no nevčkroím do hrobu. Cítim bázeň. Dobehol aj Peter a vchádza do hrobu. Som za ním a v tme a tichu sa nám odkryva tajomstvo. Nie je tu. Vidím, verím, nerozumiem... Hľadáme s Petrom na seba a naše zmätené pohľady vypovedajú o tom množstve otázok, ktoré v nás víria. Nájst odpoveď je, zdá sa, nemožné. A tak, plní otázok, sa vraciame domov.

Ježišu, mám mnoho otázok a toho, čomu vo svojom živote nerozumiem. Mnoho ráz stojím a hľadím zmätene na svoj život a na to, čo sa so mnou deje. Túžim mať otvorené oči i uši, mať srdce vnímavé na tvoje znamenia, cez ktoré chceš každý deň oživovať a prehlbovať moju vieru. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

III. INKOGNITO – Mária Magdaléna a Záhradník

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojim zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Jn 20, 11 – 18) Je ráno prvého dňa v týždni, tma, mesto ešte spí. Akoby zabudlo na udalosť spred troch dní. Vstávam, aby som sa poponáhľala k hrobu. Hlavu mám sklonenú, smútok a beznádej sa miešajú s láskou, ktorú vo mne zanechali stretnutia s mojím Pánom. Nevieam si predstaviť, ako budem žiť bez neho, bez istoty, lásky a priateľstva. Prichádzam k hrobu a vidím... Alebo skôr – nevidím!!! Kameň je odvalený. Zmocňujú sa ma hrôza a bezmocnosť. Odniesli môjho Pána. Stratila som všetko. Vzali mi Majstra, moju istotu, bezpečie. Ako veľmi túžim vziať si jeho telo od tých, ktorí ho odniesli. Túžim ho vidieť, dotknúť sa jeho rúcha, načerpať silu, nadobudnúť istotu. Nemám nič. Len spomienky. „Mária,“ oslovil ma záhradník. Bol to On! Moje srdce sa rozohrialo, do kostí mi vnika život. Tvár bledá a skrehnutá od smútku dostáva svoju farbu a do očí sa mi vrátil jas. V jeho slovách cítim všetko, po čom som túžila. Ba viem, že mi daroval život, nádej a istotu svojej prítomnosti, aby som sa nebála svedčiť. Moju vernosť v bolesti a utrpení, moje slzy premenil na radosť.

Ježišu, môj Učiteľ a Pán, niekedy ma zahalí smútok a nevidím ťa, no túžim byť a ostať verný aj tam, kde niet svetla. Pomôž mi zostať vnímavým na tvoje Slovo, ktoré je svetlom a pochodňou na mojich chodníkoch. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

IV. NA CESTE – Emauzskí učenici

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Lk 24, 13 – 19. 25 – 27) Nič nás v Jeruzaleme už nemohlo zdržať... Preč z tohto miesta smrti – tu sa líčili naše predstavy o kráľovstve, ktoré nastolí mocný Vykupiteľ. Teraz sa nemilosrdne a nezvratne zrútili. Nie som ochotný ostať ani minútu navyše... Dnes ráno sa niektorí pokúsili vzkriesiť nádeje. Vraj vstal... Nie, nie, neverím už nikomu, neoplatí sa. Nechcem riskovať ďalšie sklamanie, ďalšiu bolesť. Kleopas, ktorý ide so mnou, mi rozumie; je na tom podobne. Točíme to stále dookola, nevieme prestať hovoriť...

Cudzinec, ktorý sa pridá? Ešteže je ochotný nás počúvať. Vyzerá príliš pokojne a jeho tvár prezrádza, že ho to zaujíma. Vyrozprávali sme mu všetko, celé od začiatku. Dobré mi to padlo. Jeho záujem je ozajstný. Najprv len počúva, potom s nami o všetkom hovorí. Ale jeho slová... aké zvláštne – nechcel som už veriť nikomu... No to, čo hovorí... Cítim, že ma zapaluje. Je to tak – všetko do seba zapadá... A ja proti všetkej nádeji znova verím!

Ježišu, zostaň s nami. Túžime po tvojej prítomnosti. Chceme ti vyrozprávať všetko, čo prežívame. Vezmi našu zlomenosť, prebud' nádej, rozpál' naše srdcia, pomôž nám znova veriť, dôverovať. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

V. HOSTINA LÁSKY – Spoznali ho

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Lk 24, 28 – 35) S neznámym pútnikom sa cítim dobre a naliehavo túžime, aby zostal s nami. Bez neho sa nám v živote viac stmieva, strácame správny smer cesty i chuť kráčať po nej. Božský pútnik je však prvý, ktorý túži zostať s nami, stále ako ten, ktorý nás predchádza a sprevádza na ceste. Tvár Pána je plná nehy a súcitu s nami, ktorí sme mali zahalený pohľad na neho. Naše oči sa nám otvorili až pri spoločnom stolovaní, keď nám rozlámal chlieb a ponúkol nám ho, ale v tom momente nám zmizol pred našich očí. Nebol pri nás, lebo sme cítili, že je už v našom srdci, v našej duši. Ten, ktorý bol kedysi s nami v Zákone, bude teraz s nami a v nás skrze Eucharistiu.

Ježišu, prosím ťa, otvor mi oči, aby som ťa spoznal tak, ako ťa spoznali učenici. Oslobod' môj zrak z väzenia smútku, vráť mi oči viery, aby som vnímal udalosti života novým spôsobom; daj, aby mi nanovo horelo srdce pre teba. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

VI. POKOJ VÁM – Za zatvorenými dverami

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Lk 24, 36 – 49) V ten večer sme boli ukrytí za zatvorenými dverami. Zdrvení strachom, bolesťou, beznádejou. Čo bude ďalej? Niektorí priatelia tvrdili, že ho stretli na ceste. Srdcia nám zahoreli tichou nádejou. Ale rozum nám hovoril, že to nie je možné. Videli sme jeho smrť i jeho hrob. Ako sme o tom hovorili – zrazu, v jedinom okamihu stál medzi nami! Tá tvár, taká známa, a predsa iná. Tvár víťaza. Do ticha zaznel jeho nezabudnuteľný hlas: „Pokož vám,“ povedal a naše srdcia ožili, ako keď uprostred treskúcej zimy zrazu rozkvitne jar. Z našich srdcí vytryskla radosť a odplavila všetok strach a bolesť. A naplnil nás pokoj. Jeho pokoj.

Ježišu, dávam ti dnes svoje srdce. Oslobod' ho od každého nepokoja, strachu a beznádeje a naplň ho svojím pokojom a radosťou. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

VII. ŠTAFETA MILOSRDENSTVA – Lekcia odpustenia

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Jn 20, 19 – 23) Je hlboká noc a ja som ukrytý za zatvorenými dverami. Utekám pred Židmi a tu ma určite nenájdu. Mám strach, že ma odsúdia. Nie som tu však sám. Hľadím na tváre svojich priateľov, rovnako vystrašených apoštolov, ktorí sa tu schovávajú. Naokolo len ticho a tma. Ticho, do ktorého prehovára Pán. Jeho tvár je iná. Je súcitná a nežná. Pohľad plný bolesti, zármutku, ale aj zľutovania nad mojou biedou. Moje studené kamenné srdce ohrial dychom svojich úst: „*Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.*“

Odpustiť? Ale veď mne ublížili, neprijali ma, ba ani si ma nevšimli! V tichu hľadím na tvoju milosrdnú tvár, ktorá hovorí: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.*“ Ale oni ma prenasledujú... Odpusť im... Ale oni ma odsudzujú... Odpusť im. Pane, ja to nedokážem! Pán sa na mňa pozrel s láskou, privinul si ma k svojmu Srdcu, objal ma a zašepkal mi: „*Neboj sa, ja ti pomôžem. Uč sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom. Skôr sa ty unavíš prosiť ma o odpustenie, než sa ja unavím odpustiť ti.*“

Ježišu, ďakujem ti za tvoje milosrdenstvo. Pomôž mi odpustiť sebe i druhým a pozeraj svojimi milosrdnými očami. Možno tie rany v spomienkach i na srdci zostanú, ale raz to budú tie najkrajšie perly, ktoré budú žiariť, budú to oslávené rany, ktorými sa ti budem podobáť. Lebo odpustenie je najväčšia vec v živote. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

VIII. CHÝBAL SOM – Tomášova viera

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Jn 20, 24 – 29) Nebol som medzi učeníkmi v ten večer, keď, ako mi neskôr zvestovali, prišiel k nim a priniesol im svoj pokoj. Nerozumiem, čo sa stalo. Namiesto sklamania a smútku sú nadšení, plní neopísateľnej radosti. Hovorili mi: „*Videli sme Pána!*“ Je ťažké po toľkej bolesti uveriť. Oni ho videli na vlastné oči, ja nie. Túžim po tom, a ak neuvidím na vlastné oči a nedotknem sa, neuverím. V tvári sa mi črtá nehasnúca túžba vidieť ho a mocnie zakaždým, keď o svojej skúsenosti učeníci rozprávajú. V jednej chvíli, hoci dvere sú zatvorené, vstúpil medzi nás. Onemel som. Vnímal ten smäd, ktorý ma prenasledoval, odkedy mi ostatní povedali, že ho videli? Mlčky hľadím na neho a on akoby prišiel kvôli mne. Vidím ho a dotýkam sa jeho rán. Vidím a verím. Vyznávam, je to Pán môj a Boh môj.

Ježišu, mám mnoho túžob, ale len ty vieš, ktoré ma môžu priviesť k životu v plnosti radosti a čistej lásky. Nech je mojou najväčšou túžbou poznať teba a nech neprestajne túžim po stretnutí s tebou, aby môj život vydával svedectvo o tom, že ty si môj Pán a môj Boh. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

IX. NA BREHU – Ján na rybolove

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Jn 21, 1 – 14) Noc na jazere pod hviezdnatým nebom a v srdci kľbko spomienok: Posledná večera... strašné chvíle, keď zomieral v mukách, a temné prázdno hodín, čo nasledovali... záblesk pochopenia v prázdnej hrobke, keď sa z pohľadu zrodila viera... stretnutia so vzkrieseným Pánom, ktorý zvíťazil presne tak, ako to sľúbil. A po tom všetkom návrat domov do Galiley. Vzdali sme to a chceli sme zabudnúť? Vrátili sme sa k tomu, čo vieme robiť a čo dobre poznáme? Celú noc sme strávili rybolovom. Všetci spolu, a pritom každý sám – na rybačke musí byť ticho. Netuším, či niekto okrem mňa dúfal, že ho znovu uvidíme, ako nám odkázal. Na úsvite do očí opuchnutých únavou zažiarili plamienky pahreby a osvetlili Kohosi, kto sa pýtal na náš úlovok. Na priznanie neúspechu zareagoval zázrakom. Stačilo poslúchnuť ten zvláštne povedomý hlas a na jeho radu ešte raz zdánlivo nezmyselne spustiť siete – a naša loďka sa hneď išla prevrhnúť pod váhou chytených rýb. Moje srdce si spomenulo: nadšenie prvých dní povolania, výzvy učenia sa v jeho škole, smiech, slzy, lámanie Chleba a prosba, aby som sa mu postaral o Mamku... a ja som vedel, že TO JE PÁN a ja som milovaný učeník. Môj výkrik našiel ozvenu u ostatných... Ryby voňajú, chlieb sa hreje na kameni a on sa teší na raňajky s nami.

Ježišu, ďakujem ti za pamäť srdca. Nezmazateľne do nej vpisuješ istotu o tom, kým som pre teba a kým si ty pre mňa. Ja smiem byť teraz a navždy milovaným učeníkom a mám privilegium objavovať tvoju milosrdnú prítomnosť v mojom živote. Nech i ostatným viem „vykričať“, že aj do mojich zápasov, vzťahov, únavy, snov, námah a útekov na staré chodníčky prichádzaš urobiť zázraky – aby aj oni zistili, že ich očakávaš, a sami mohli vyznať: TO JE PÁN! Teším sa na najbližšie raňajky s tebou!

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

X. TY VIEŠ VŠETKO – Petrovo vyznanie

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Jn 21, 15 – 19) Cítil som sa veľmi zle, bol som sklamaný – najmä sám so seba. Zradil som najlepšieho priateľa, zaprel som toho, kto ma mal rád. Neustále som mal pred očami svoju vinu, trápil som sa, zožieralo to moje vnútro. Tento pocit viny som chcel zahlušiť nejakou činnosťou. Išiel som aj s ostatnými na miesto, ktoré som miloval – na more –, a lovil som ryby. Vždy ma to upokojilo – vždy ma to bavilo, a teraz nič. Nič z toho ma nenapĺňalo. Ba ešte viac som sa cítil biedny a slabý, pretože v tú noc sme nič nechytli. Ráno, keď som od Jána počul: „*To je Pán!*“ prvý som vyskočil z loďky, akoby ma ťahla nejaká sila a príťažlivosť. Bežal som k nemu, aj keď som sa hanbil. Nevedel som, čo mu poviem, ale chcel som sa pred ním postaviť taký, aký som – aj so svojím hriechom. Ani som nemusel nič hovoriť... Každé jeho gesto znamenalo pre mňa prijatie. Jeho pohľad ma liečil. V jeho tvári som videl, že mi odpustil. Až keď sa ma tretí raz opýtal, či ho milujem, až vtedy celkom odpadlo to, čo ma ťažilo... až vtedy, keď som z hĺbky srdca povedal: „*Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa mám rád.*“

Ježišu, ďakujem ti, že ma prijímaš takého, aký som. Počítaš so mnou, veríš mi a aj mne dávaš poslanie. Bez teba to však nedokážem. Prosím, buď so mnou v každej chvíli a daj mi zo svojho Ducha. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

XI. CHOĎTE! – Misia učeníkov

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Mt 28, 16 – 20) Všetci Jedenásti sme sa zišli na vrch. Nebolo to ako kedysi, keď Učiteľ na vrchu vyslovil blahoslavenstvá, keď učil a uzdravoval a keď sme ho na vrchu nachádzali modliť sa. Toto vystúpenie na vrch je tajomné. Je to naše posledné stretnutie s ním. Hľadáme na seba, nevieme nič, nie sme pripravení... Ježiš však napriek tomu vyslovuje slová, ktoré nás naplňujú bážňou: „*Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich.*“ Stojíme pred takou náročnou úlohou, pred zodpovednosťou. Ale sme veľmi slabí. Cítíme sa byť nehodní, nepripravení, niektorí z nás dokonca pochybujú. Učiteľovi naša slabosť nikdy neprekážala v uskutočňovaní diela lásky. A to ani teraz, na vrchu, keď nám zveril také dôležité poslanie.

Ježišu, ty si si ma vyvolil pre svoje dielo lásky a posielaš ma ohlasovať. No potom nachádzam lepších a schopnejších odo mňa. Ty si to však so mnou nikdy nevzdal, ba pozývaš ma rásť v dôvere a poznaní, že mi stačí tvoja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti. Odovzdávam sa tvojej vôli taký, aký som. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

XII. JA SOM S VAMI – Zdanlivo opustení učeníci

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Sk 1, 3 – 11) Stojíme na vrchole Olivovej hory. Je tu nádherný výhľad. Z pohľadu do jeho starostlivej tváre tušíme, že v tejto chvíli sa niečo deje. Premýšľame nad vypovedaným – Chodte, učte, krstite... A vo vzduchu visí rozlúčka, strach, očakávanie, pochybnosti, smútok, otázky... Do tejto chvíle zaznie jeho pokojný, povzbudzujúci hlas: „*Ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta!*“ Požehnanie, gesto rozlúčky, jasný oblak ako na hore Tábor... Snáď sa opäť vráti? NIE. Dvaja muži v bielom odevu hovoria jasne: „*Čo stojíte a hľadáte do neba? ... Príde tak, ako ste ho videli do neba odchádzať.*“ „*Ja som s vami...*“ – a odišiel. Čo teraz? Máme čakať, kým zostúpi Duch Svätý. Kedy? Ako? Nevieme. Uverme, vráťme sa do Jeruzalema a očakávajme!

Ježišu, daj, aby som veril, že si so mnou, aj keď necítim tvoju prítomnosť. Pomôž mi, aby som ti dôveroval, aj keď neviem, čo sa v mojom živote stane. A aby som ti dokázal odpovedať ÁNO. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

XIII. MAMA – Učeník s Máriou

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Sk 1, 12– 14) Trocha meškám. Už iba pár schodov hore do večeradla. Ach, ešte sú tam, to je fajn. Samí muži, moji priatelia apoštoli a jedna žena. Kráčam k nej. Je to iná žena ako ostatné. Žena, ktorá je matkou a žiari príbehom ľudskosti. Tvár dievčaťa, ktorému bolo oznámené, že bude matkou, a hoci nerozumela, povedala Bohu áno. Žena, ktorá čelila tomu, že ju budú posudzovať a kameňovať, no ona jasala a zvelebovala Pána za veľké veci, ktoré v nej urobil. Tichá tvár mladej ženy, ktorá vo svojom lone nosí dieťa, a nik o tom nevie. Hľadím na ustarostenú tvár matky o svoje dieťa, keď je choré, na tvár plnú nežnosti, keď plače, plnú útechy a súcitu, keď je posmievané. Pokorná tvár matky, keď ostáva sama bez blízkosti toho, ktorého miluje. Statočná Mária, ktorá vidí zbičované telo svojho Syna a dôveruje v Otcov plán. S údivom hľadím na lásku ženy, ktorá je sebadarováním na krížovej ceste vlastného dieťaťa. Tej ženy, ktorá mi je pod krížom darovaná za matku. Vieš, čo je zvláštne? Tušíš, čo ma udivuje? Jej tvár ustavične hľadá na svojho Syna, hoci ju už čaká v nebi. Aj teraz. Mária si ma berie do náručia, túli si ma k svojmu Srdcu a ukazuje mi na neho. Jej tvár odráža tvár Ježiša.

Ježišu, ďakujem ti za moju matku na zemi i za to, že si mi daroval tú svoju, aby bola mojou Matkou navždy. Daj mi odvahu prísť k nej ako malé dieťa, ktoré v radosť, bolesti i v strachu uteká k svojej mame, veď ona si ma pritúli a bezpečne ma povedie k tebe. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

XIV. PRISŤUBENÝ – Učeníci obdarení mocou

*Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti,
lebo si svojím zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.*

(Sk 2, 1– 6) Zatvoreni za dverami na závoru sa denne modlíme. Keď odchádzal do nebies, hovoril nám, že máme zostať v Jeruzaleme a očakávať moc zhora. Nevieť, čo presne čakáme, ale... Čo sa to deje? Aký hukot! Plamene nad našimi hlavami... A ten plameň vnútri! Padá strach o môj život. Cítim radosť, odhodlanie... a silu. Bratia, vyjdime von! Radosná zvesť sa musí dostať do všetkých sŕdc!

Ježišu, daruj nám svojho Ducha. Daj nám zažiť jeho oslobodzujúcu, oživujúcu, tajomnú moc, aby sme boli tvojimi svedkami všade tam, kde sme. Veď ty si sľúbil, že dáš Ducha Svätého tým, čo ň prosia. Amen.

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

ZÁVER

Starý deň zhasol na Golgote – a nový predsa prišiel! Koniec tejto cesty bol začiatkom – začiatkom ohlasovania, vďaka ktorému sa obrátilo tritisíc ľudí, začiatkom uzdravení v Ježišovom mene, začiatkom spoločenstva mnohých, ktorí sa vytrvalo stretávali na lámaní chleba a na modlitbách. Koniec jednej cesty bol počiatkom Cirkvi, ktorú pekelné brány nikdy nepremôžu.

**Ježišu, aj ja mám život pred sebou a túžim ho žiť naplno.
Urob so mnou v mojom živote veľké veci. Amen.**

*Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja!
Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!*

Pre VÝŠINY pripravili:

Milosrdné sestry Svätého kríža – sr. M. Beáta Skubeňová, sr. M. Karmela Dömötöröová,
sr. Sára Foltinová, sr. Lucia Krupíková, sr. Barbora Revická, sr. M. Frančeska Kováčová,
sr. Veronika Rábarová, sr. Margaréta Kolníková, sr. Dorota Nechajová a Adriana Šipková